

Слово љубве – Уна Радовић

УСЕКОВАЊЕ

Кнедла сам у времену
У ком слабашни полажу заклетву
Недостојни сопствених леђа.
Бачена у окађену кланицу
Тражим душу
На тасу где месиште загробни живот добија.

Кнедла сам у времену
Залутали огранци
Траже дрво
Који су први људи сравнили са земљом.

Ако заиштем
У вери као слабашно живинче
Стаћу у ред за обећану земљу коју си убио ти који си ја.
Можда да сам рођена обезглављена
Дан би ми био радостан.

ЗАНИМЉИВА ГЕНЕЗА

Човек је мраву земљотрес
Човек је Богу мрав
Бог је човеку земљотрес.

НАДА У ЗЕНИЦИ ТРУБЕ

У последњем часу
Мерачу жеђи
У сеоби побратимској
Кад на Михаилов тас станемо
Исти у унакажености и светости
Посрамљени пожелемо сутрадан нови живот да за-
почнемо
Испочетка
Иако смо мртви.

СЛОВО ЉУБВЕ

Важно је сасећи дубину
Пљунути јој у то лице световно
Кастрирати занос
Сазвати му опело
И мировати.
Мисли су ђубрад
Поезија је привилегија бахатих
И вечито несрећних.
Нема скромног стиха
Свако слово је убица
Оном ко не зна да стане.